

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 16 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo – Hiszpania) – Caixabank SA/X

[Sprawa C-565/21 ⁽¹⁾, Caixabank (Prowizja za udzielenie kredytu)]

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Artykuły 3, 4 i 5 – Umowy zawierane z konsumentami – Kredyty hipoteczne – Nieuczciwe warunki umowne – Warunek dotyczący prowizji za udzielenie kredytu – Żądanie stwierdzenia nieważności tego warunku i zwrotu kwoty zapłaconej z tego tytułu – Prosty i zrozumiały język, w jakim zostały wyrażone warunki – Istnienie szczególnego ustawodawstwa krajowego]

(2023/C 164/13)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Caixabank SA

Druga strona postępowania kasacyjnego: X

Sentencja

1) Artykuł 4 ust. 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich

należy interpretować w ten sposób, że:

stoi on na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, w którym, mając na względzie uregulowania krajowe przewidujące, że prowizja za udzielenie kredytu jest wynagrodzeniem za usługi związane z oceną, udzieleniem pożyczki lub kredytu hipotecznego lub zarządzaniem pożyczką lub kredytem hipotecznym bądź za inne podobne usługi, uznaje się, iż warunek, w którym została przewidziana taka prowizja, wchodzi w zakres wyrażenia „główny przedmiot umowy” w rozumieniu tego przepisu, ponieważ prowizja ta jest jednym z głównych składników ceny.

2) Artykuł 5 dyrektywy 93/13

należy interpretować w ten sposób, że:

do celów dokonania oceny prostoty i zrozumiałości warunku umownego przewidującego zapłatę przez kredytobiorcę prowizji za udzielenie kredytu właściwy sąd ma obowiązek sprawdzić w świetle całokształtu istotnych okoliczności faktycznych, czy kredytobiorca miał możliwość oszacować wpływające dla niego z tej umowy konsekwencje ekonomiczne, zrozumieć charakter usług świadczonych w zamian za koszty przewidziane we wspomnianym warunku i sprawdzić, czy nie dochodzi do nakładania się kosztów lub usług, za które koszty te stanowią wynagrodzenie.

3) Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy 93/13

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoi on na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, w którym uznano, iż warunek umowny przewidujący zgodnie z odpowiednimi uregulowaniami krajowymi zapłatę przez kredytobiorcę prowizji za udzielenie kredytu mającej na celu wynagrodzenie za usługi związane z oceną, sporządzeniem i zindywidualizowanym rozpatrzeniem wniosku o pożyczkę lub kredyt hipoteczny może w danym przypadku nie powodować znaczącej nierównowagi wynikających z umowy praw i obowiązków stron ze szkodą dla konsumenta, pod warunkiem że ewentualne istnienie takiej nierównowagi będzie przedmiotem skutecznej kontroli właściwego sądu zgodnie z kryteriami wywiedzionymi z orzecznictwa Trybunału.

⁽¹⁾ Dz.U. C 51 z 31.1.2022.